

Cosmin Perța

DISPARIȚIA

roman

POLIROM
2021

Colecția „Ego. Proză“ este coordonată
de Lucian Dan Teodorovici.

Volum finalizat în cadrul rezidenței pentru scriitori, acordată
de Memorialul Ipotesti – Centrul Național de Studii „Mihai
Eminescu“ în anul 2021.

© 2021 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală
sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă,
cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic
sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet
sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară
pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor,
cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvâr-
șite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă
o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății inte-
lectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile
în vigoare.

Foto copertă: © mpaniti/Depositphotos.com

Foto autor: © Alexandra Turcu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PERȚA, COSMIN

Dispariția: roman / Cosmin Perța. – Iași: Polirom, 2021

ISBN 978-973-46-8754-1

821.135.1

Printed in ROMANIA

Bianca traversă holul plin de resturi de lemn și mortar. Lori se auzea de undeva, din interior:

— Bă, ce dementă îi casa asta!

Intră în bucătărie, vasele păreau neatinsse, abandonate de câteva săptămâni, nu de trei ani. Doar lipsa aragazului, de fapt spațiul gol lăsat de aragaz, cu zugrăveala în chenar în jurul absenței lui, indica faptul că cineva mai trecuse pe acolo după dispariție. Ieși din bucătărie în hol și intră în sufragerie. Avu o senzație puternică de oprire a timpului, un soi de stop-cadru, în care doar lungi dâre de lumină vibrau, tremurate de foșnetul perdelelor umflate de vânt prin geamurile

sparte. Pe peretele din dreapta erau fixate o icoană a Maicii Domnului, o icoană a Sfântului Andrei și o fotografie de familie, doi tineri cu un bebeluș în brațe, într-o curte, probabil chiar curtea din fața casei, dar nu chiar aceeași curte. Cea din fotografie era plină de flori și arbuști, pe când curtea de acum era plină de buruieni și mușuroaie de cârțițe. Fotografia era înrămată, iar în ramă, în partea de jos, mai erau două poze, cu doi bătrâni, bărbat și femeie, probabil părinții unuia dintre cei doi de mai sus.

Lori făcea de zor cadre cu o ladă de zestre prăfuită. Lacătul era deschis. Bianca ridică curioasă capacul. În interior se vedea, neatinsă, o rochie uitată de mireasă. Era îngălbenită și prăfuită. Urmări particulele de praf care se zbăteau în lumină, mișcate de curenții de aer. Undeva, lângă un șifonier, tremură o umbră. Lăsă lada de zestre cu capacul deschis. Din prag Lori îi făcu fotografii noi, așa, cu capacul ridicat, semăna cu un sicriu de copil. Privirea

i se opri pe masa din sufragerie, în fața ferestrei, unde trona o vază de plastic răsturnată, cu trandafiri de plastic. Culoarea lor era ștearsă de timp și de soare, dar parcă încă te îmbiau să încerci să-i miroși. Prin fereastră intra vântul acela rece, care umfla perdeaua înnegrită de praf, ploi și alte intemperii.

Când au ieșit de acolo, și-au dat seama că erau deja la marginea satului abandonat și imediat începea un petic de pădure. În preajma lui, pe o mică pajiște, un cioban păștea câteva oi într-o doară.

— 'Neața, bade! salută Lori.

Liniște.

— Bade, mă auzi?

Ciobanul se întoarse alene înspre cei doi și dădu ușor din cap.

— Bade, noi suntem de la ziar!..., continuă Lori.

Ciobanul dădu, din nou, ușor din cap.

— Lasă-l, mă, că nu știi să vorbești cu oamenii, îi spuse Bianca, apoi urlă

spre cioban: Bade! Ai câini? Ne putem apropia?

Ciobanul, parcă însuflețit când o auzi pe Bianca, îi răspunse:

— D-apăi am bugăți, domnișorică, da' numa' haidați, că atâta vreme cât îs eu aici, nu se rădică de nu le spun.

Bianca și Lori se apropiară.

— Ni, da' ce suman fain ai, da' și ce botă faină. Dumneata ai făcut-o, cu brișca? îl întrebă Bianca.

Ciobanul se uită câș la ei.

— Domnucă, tu mă iei cam pe departe. Rogu-te să grăiești ce aveți de grăit, că eu n-am vreme de de-aieste și-ți hi voi de la gazetă, da' eu încă mai am câni.

— Bade, eu te știu, glumesc, nu ești tu ăla ce s-o mutat cu stâna din Prislopu' Maramureșului în Apuseni? Ești celebru, bade... O scris o colegă de-a mea la ziar de tine. Nu mă așteptam să te găsesc tocmai aici.

Ciobanul tăcu un timp.

— Nu-s eu, zise într-un final.

— Poate că nu, poate te confund, bătu în retragere Bianca, da', bade, tu stai de mult p-acilea?

— Nu stau. Io vin și trec.

— Și satu' ăsta îl știi de mult?

— D-apăi de mult.

— Și-o fost faini oamenii?

Ciobanul râse înfundat.

— Faină sunteți, bugăt.

— Nu eu, bade, lasă șaga, oamenii ce-o fost în sat...

— Domnișorică, io prost nu-s, vreți a mă întreba ce-i cu satu' aista. D-apăi zâceți așa. Io nu-s d-acilea, da' cu oile mereu trec. Am și două nepoate la școală care m-o învățat și limbă română, deci pot zâce că satu' ăsta nu-i normal.

— Da' la ce te referi matale? se bagă Lori în vorbă.

— D-apăi la nimic exact, numa' la fapte, zise ciobanul.

— Și despre ce fapte vorbești? se interesă Bianca.

— Da' dumneavoastră despre ce întrebați? zise ciobanul.

Bianca părea exasperată:

— Despre SAT!

— Apăi cum vă zicem, aista-i sat blestemat. Eu trec prin el de vreo zece ani, bine-o fo' până s-o dus, apoi după aceea Domnu' și mila...

Lori, la fel de exasperat, interveni din nou:

— Bade, nici noi n-avem vreme...

— Ș-apăi io am? replică ciobanul. Voi ați venit la mine. No, pă scurt, o fo' oameni buni aici și, după ce s-o dus, o zânit un fel de întuneric...

— Da' cum s-o dus oamenii?

— D-apăi cine știe?! Domnucă, drept vă spun, io de doi ani nu mai stau p-aici, îi sat beteag, bântuit. Mai îs ciobani care or durnit în casele ăstea, da' tăți s-or betegit, i-o luat oftica, damblaua.

— Eu cred că voi ați furat tot, interveni iarăși Lori. Am văzut că nu mai sunt